

Der er et yndigt Land

Da de kom sammen, saa det nogenlunde lyst ud for dem. Han var en ret flink Snedker med dygtigt at bestille, og hun havde, gennem sin lange Tjenestetid i samme Hus, lagt en Del op af sin Løn. Der var altsaa i Firmaet fra først af baade Kapital og Arbejdskraft.

Det første Aar af deres Giftermaal havde endogsaa bragt Forøgelse af Kapitalen. Ja, det første Aar var et fornøjeligt Aar. Da var det en Herlighed at komme ind i det tarvelige, lille Hjem, hvor hele Møblementet bestod af en Seng, et Skab, et Bord og to Stole. Da laa Sengetæppet altid glat, uden en eneste Fold; Gulvet var hvidt som et nyskuret Køkkenbord — Jens maatte altid vaske sig i Køkkenet og skifte Fodtøj, inden han kom ind om Aftenen — og Bordet, ja det stod, et halvt Aar efter at de vare blevne gifte, endnu med sin Lak, blank som et Spejl og uden Mærker af varme Kopper og Fade. Hun var draget ind i sit eget lille Hjem med det faste Forsæt, at det i Properhed og Renlighed skulde være et Afbillede af det smukke Hjem, hvori hun havde tjent.

Det var, kort sagt, et Ægteskab, som, naar det fremdeles havde blevet ved at være begunstiget af gode ydre Betingelser, kunde blevet et lykkeligt Ægteskab.

Da de havde været gift et Aar, fik de et Barn.

Hun laa længe syg efter Fødselen. Der maatte Doktor og megen Medicin til.

Saa blev Bordet plettet, fremmede Fødder gjorde Gulvet skident, og Kapitalen gik med.

Men Jens var dog ved godt Mod. Han havde jo sine gode Kræfter, Arbejde nok og saa, foruden sin kære Marie, en rent overkomplet og herlig Glæde i den lille i Vuggen. Søndagen anvendte han mest til at danse Stuen rundt med den lille i Armene under alskens underlige Hyl — synge kunde han ikke.

Men saa kom de daarlige Aar, og hvor daarlige og arbejdsløse de end var, bragte de dog ufravigelig hver et nyt Barn i Huset hos Jens.

Da tærede det svært paa Haabet, og de venlige Ord mellem Ægtefolkene bleve faa.

Han blev en treven Arbejder, der aldrig sang eller fløjtede ved sit Arbejde som i gamle Dage og kun sled for at holde de værste Rotter fra Døren. Naar det saa aller sortest ud, satte han lidt Kulør paa Tilværelsen med Brændevin — det er en billig Farve, men ikke videre holdbar.

Nu satte han ikke mere Træskoene udenfor sin Stue, før han gik ind. Hjemmet var ham ikke længere et helligt Sted, en Kirke, som det havde været ham i de første Aar; nu var det nærmest blevet et Sted, hvor Vanen og Trangen til Tag over Hovedet drev ham hen om Aftenen efter endt Arbejde.

Hun havde gennem de daarlige Aar og ved de mange Fødsler tilsat sin kraftige Pigeskikkelse, sit Helbred, sit Humør og Størstedelen af sit svære Haar, og gik i et Roderi uden Ende med et Barn paa Armen ved det flade Bryst, et i Skørterne og et — under Hjertet, som det hedder. Det renlige Hjem var forlængst opgivet. Naar hun blot kunde holde det fri for at blive alt for snavset!

Børnene, dem *hun* bar under Sygdom og fødte med Smærte, og som *han* med sin evig nagende Næringsorg maatte henslæbe sit Liv for, var i Grunden det eneste Baand, der bandt dem til Tilværelsen og hinanden.

Saa kom den haarde Vinter med fuldstændig Arbejdsløshed.

Hans Værksted stod koldt og tomt indenfor de frosne Ruder. Høvlebænken stod og frøs henne ved Væggen. Jærnene, Høvlene og Borene sad ubrugte paa deres Plads i Rækker paa den frostglinsende Væg. De sidste Høvlspaaner og Træstykker var gaaede i Kakkelloven.

Da knappede han sin tynde Frakke om sig og gik ud for at faa Tærskearbejde.

Men ved Aften vendte han tilbage uden Arbejde og med en lille Rus. Hvor han var kommen, havde de givet ham en Snaps imod Kulden — de vidste, han vilde gjerne have den; det var ogsaa den billigste Maade at blive ham kvit paa — og hans tomme Mave havde kun daarligt taalt den megen Spiritus.

Udenfra belejrede Kulden Huset med Snedriver, ad hvis skarpe Rygge man kunde spadserer næsten helt op paa Taget, og de skærende Frostvinde, der som spidse, kolde Knivsblade søgte at dirke sig ind ad hver lille Sprække i Vinduer, Døre og Gulve og anskueliggjorde deres Kuldegrad ved Blomster paa Vinduerne med Blade saa lodne som visse Evighedsblomster.

Og Huset var lige ved at give tabt; thi hvad forslaar den Varme, som selv ni Menneskelegemer kan frembringe i en Trefagsstue, naar Kakkelloven ingen Foder faar. Asken var kold, Fylden i Dynerne for sparsom, Klæderne paa Kroppen hullede og tyndslidte. Ja Huset og

dets Beboere vare lige ved at give sig for Januarkuldens Overmagt.

Og Kulden havde en god Forbundsfælle i Sulten, eller dog den knappe, daarlige Kost. De arbejdede hver fra sin Side, frygteligt og ubønhørligt.

— Da Snedkeren kom ind, smed han sig halv fuld endnu og helt sløv, paa en Stol ved Vinduet. Her sad han og sov en halv Times Tid.

Lyset fra en ussel, lille Lampe uden Glas og med et Par Ultraade til Væge oplyste kun halvt det temmelig store Værelse, men fyldte det med en ulidelig Os.

Henne i Sengen i Hjørnet saas Hovederne af de tre mindste Børn. Dynen med de skidne Vaar var tynd som et vatteret Tæppe og bugtede sig i Bakker og Dale over de smaa. De klemte sig sammen og sov en urolig Søvn under det tynde Dække. De havde ligget der hele Dagen og forslaaet Tiden med at lege med Halm fra Sengebunden. De havde den bedrøvelige Udsigt at skulle blive liggende her, indtil Kulden lindede, eller Faderen fik Arbejde.

To af de ældre Børn sad og læste sammen i en gammel, skiden Lærebog. Marie sad med Hovedet tæt ind mod Lyset og stoppede paa en Strømpe, rigelig broderet med Stopninger iforvejen, Ansigtet var guligt som gammelt Papir, Haaret tyndt og uredt, og Hænderne saa magre.

"Har vi mere Brød, Marie"? spurgte Jens, da han lettede sit brændevinstunge Hoved.

Hun pegede paa et halvt, der laa paa den ene Bordende.

"Er der mere tilbage af Osten"?

"Nej! Peter fik den sidste Skalk at tygge sig i Søvn ved, da han græd før."

"Hvad skal vi gøre Marie"? sagde han med Fortvivlelse i Stemmen.

"Penge har jeg ikke, Arbejde kan jeg ikke faa, og ingen vil borge mig en Skæppe Rug. Den sidste, jeg var hos, var ham i Søndergaard. Jeg ved, han ligger med maaske halvtresindstyve Tønder paa Loftet. Hvad kunde det gøre ham at overlade mig en halv Tønde, selv om han aldrig fik Betaling for den; men saadan er de, de Satans Bønder;" — her hug han Næven ned i Bordet, saa Lampen, Brødet og Lærebogen dansede, og en af de smaa i Sengen begyndte at klynke og raabe paa Drikke — "mens mine Børn ligge og sulte ihjel her, har han Loftet fuldt af dejligt Brødkorn — giv ham dog noget Mælk at drikke, jeg taaler ikke at høre ham give sig saaledes! Ti stille, min lille Dreng", sagde han blødt, "nu kommer Mor' med noget Mælk til dig!"

Vi har ikke andet end Vand. Hvad forslaar vel den Krukke Mælk, vi henter omme hos Jens Vest, til saa mange!"

Hun gik ud i Køkkenet med en Kop, og hans Hoved sank tungt og

trøstesløs ned paa Brystet.

Udenfor sang Vinden sine vilde Toner, mens den piskede Sneen foran sig hen ad de flade Marker.

Det kan ligefrem være en Nydelse at lytte til den Slags Musik, naar man sidder hyggeligt og godt for nedrullede Gardiner i en varm Stue og har sat Maven i Arbejde med at fordøje, hvad der var paa det veldækkede Thebord, men hos Jens bragte den fløjttende Lyd og det iskolde Pust fra Vinduet ikke behagelige Tanker.

Det mindede ham om den Lyd, Prøjsernes Kugler gav fra sig, da de som Dødsfugle kom syngende op over Dybbelskanserne. Havde en af dem dog været saa barmhjærtig at bygge Rede i hans Bryst, saa havde han været skaanet for alt dette!

Jens havde ellers aldrig været stærk i at ræsonnere, men Kulden og Nøden i hans Hjem havde i den sidste Tid bragt Tanker op i hans fattige Hjerne, som han aldrig før havde kjendt. Han havde tidligere aldrig tvivlet om, at alt hernede var saa uendelig vel indrettet; nu var det ikke fri for, at han begyndte at sætte sig til Doms over Ting, han før havde troet uomstødelige.

Børnenes Lektie læsen havde hidtil lydt som Møllestøj i hans Øre; men *der* kom nogle Ord, som netop syntes at give ham Vaaben i Hænde mod den Styrelse, som han var begyndt at blive misfornøjet med.

Med Armene om hinandens Hals og Ansigterne vendte ned mod Bogen plaprede de atter og atter:

"Gud sagde: Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden og gør eder den underdanig" o.s.v.

"Hvor uretfærdigt af Gud", tænkte Jens, "at vække Kærlighedstrangen i Menneskets Bryst, give Mennesket et dejligt Foraar og saa lade det ende i en Vinter — som nu i denne Hytte. Hvorfor lod han dem blive mangfoldige, naar han ikke vilde skaffe Brød til de mange Munde"?

Jens's Tanker stode stille, som saa mange klogere Hoveders baade før og siden, overfor Spørgsmaal af den Art.

Han tog atter sit Udgangspunkt fra Nøden omkring sig, fra de mange runde, hvide Hoveder, som i den sidste Tid var begyndt at se saa magre og sygelige ud, og saa havnede hans Begær, som det mange Gange samme Dag havde gjort, paa Søndergaardens fulde Kornloft.

Blot en halv Tønde! Det var til fjorten Dage. Inden den Tid lindede det vel med Kulden, eller maaske han fik Arbejde inden da.

Tanken om al hans ærlige Slid gennem de lange Aar, kom ogsaa til. Hvad havde han naaet ved det? Kun at forhale Nøden en Smule! Han kom formelig i Raseri ved Tanken om al Besiddelse, erhvervet uden

egenhændigt Arbejde.

Hans stille, indvendige, men velmente Forbandelser løb i afmægtig Harme Panden mod de rige Bønders fulde Lader og Lofter.

Nu sad f. Ex. Søndergaardsmanden, den dovne Slyngel, der aldrig rørte sin Haand til Gavns Gerning, i sin Lænestol for Enden af sit Bord, der netop nu var dækket med alle et velforsynet Bondespiskammers gode Sager i Rullepølse, Flæsk, Sylt, Medisterpølse, Ost, o.s.v. og ræbede af Overmættelse. Et Par Alen til Højre for Lænestolen var hans gode, lune, dynerige Alkoveseng, som han efter at have røget sin Aftenspipe kunde vælte sig ind i. Over hans Hoved paa Loftet laa halvtres Tønder Rug og flere hundrede Tønder Foraarskorn og lunede. Ude i Laden sad alle Spænder fulde, og i Kohuset gumlede det fede Kvæg over velfyldte Krybber.

Jens's Mave var saa slunken; det gav hans Fantasi Vinger.

Efter at have endt sin Ronde blandt Søndergaardens Herligheder, vendte han atter tilbage til Virkeligheden: den kolde, fattige Stue, han sad i, de sultne, forfrosne Smaabørn, den magre Hustru, og drog atter en Sammenligning mellem Frugten af sit eget Slid og den andens Driveri.

Hvad gav den anden Ret til at eje den Rigdom. Han var kommen til det altsammen ved Arv! !

Hvad var egentlig Ejendomsret for noget? Hvor sad den egentlig, naar Ret skulde være Ret? Mon ikke hos dem, der gjorde Arbejdet her i Verden?

Hans Kone var gaaet i Seng. Selv gik han frem og tilbage paa Gulvet, mens hans Tanker arbejdede.

Men hvis det nu blev opdaget, at han havde stjaalet? Hvad saa?

Det løb ham koldt ned ad Ryggen ved Tanken om Anholdelse, Forhør, Tilstaaelse — han følte, han maatte tilstaa. Og saa Straffen!

Han syntes, han stod udenfor Raadstuen og saa ned i Fængselskælderen, hvor Tyvene plejede af afsone deres Forgribelse. Lige fra han var Dreng havde disse Huller staaet for ham som noget af det forfærdeligste i Verden. Dette rustne Jærngitter, og dette Brandmørke bag ved!

Og saa Skammen!

Hvor han kom, vilde Folk pege paa ham og sige: Se, der gaar Manden, der stjal Korn paa Søndergaardens Loft.

Nej, Nej! Han kunde ikke.

— — — Fattigvæsenet?

Nej, ikke for aldrig det! Han skulde synke ned og blive en Stakkel som Peder Busk f. Ex., der ikke havde Stemmeret ved Valgene til Kommune og Folkething, og som gik paa Omgang hos Bønderne, der

ikke regnede ham for det, de traadte paa! Nej, saa hellere . .

Han var paa sin Vandring frem og tilbage standset foran Sengen, som der før laa tre i. Nu laa der fem. De to, som havde læst i Lærebogen, vare krøbne ned ved Benenden.

Længe stod han og saa paa dem. Hans Øjne vandrede fra Hoved til Hoved, indtil Taarerne kom.

Da Konen forlængst sov paa det fjerfattede Leje, slukkede han den osende Lampe, hentede en gammel Sæk ude i Værkstedet og listede sig ud i den kolde Nat.

II.

Der var livligt paa Byens Torv. Hen over den store snelagte Flade krydsede Kaner frem og tilbage under Piskesmæld, der gjaldede vældigt mellem Husrækkerne og i den stille Frostluft.

Byens Honoratiores skulde paa Kanetur. Langs med Facaderne stod Tilskuere i Mængde og frøs. Det varede nemlig temmelig længe, inden alle Kanerne blev samlede.

Endelig gled man ud af Byen, Kane efter Kane, en hel Ladning af Pelsværk og en smuk Udstilling af Kaner og Heste.

Piskene knaldede, Hestene arbejdede stejlede mod de stramme Tøjler og prustede Dampskyer ud i den kolde Luft, og en Duft af fin Parfume strøg af og til forbi Tilskuernes blaafrøse Næser.

I Pelsene og Fodposerne strakte sig velbehageligt, solende sig i Beundringen og Misundelsen hos Publikum, en hel Del af det, der i Byen sad inde med Rang, Embede og Penge.

Forrest kørte Politimesteren, en ganske lille Mand med et Par smaa, flakkende Øjne, som ikke holdt af at se lige ud. Han blev ganske borte i Embedshuen og Pelsen.

Folkevittigheden kastede Bold med ham, som han togede frem. Den handlede ikke varligt med hans Navn og Rygte. Det lod til at være vant til at gaa i haarde Hænder.

Generende Bemærkninger heftede sig ved Pelsen, ved Kanen, ved Hestene. Man gjorde sig lystig over de forskellige Maader, han var kommen til dem paa.

"Kanen fik han i Fjor ved denne Tid", sagde en gammel Arbejdsmand. "Han kørte i den første Gang, da han rejste ud og fik Søren Søgaard gjort umyndig. I véd nok, hans Gaard kom under Hammeren. Det var jo en stor Ejendom og gav et godt Salair. Pøj!"

Han spyttede i Retning af Kanen.

Saa kom en af Byens Redaktører. Han var kendelig paa sin smukke

røde Pelshue og sine uhyre Wiskers af samme Farve. Hans Køretøj var det flotteste af dem alle. Hans to sorte Hingste tog sig især ypperlig ud. De løb med Kanen, som om det var en Barneslæde, og Redaktørens Wiskers stod bag ud som Faner.

"Det gaar, som det var smurt", sagde en Læredreng.

"Ja, han har ogsaa smurt godt i sine Dage", forklarede en ældre Borger de omkringstaaende. "Først smurte han sine egne Fingre, da han slog om og blev Venstremand, og siden har han med sine sværtede Fingre smurt Bønderne om Munden, saa det forslaar noget, og endelig har han smurt sin egen Lire, saa han er bleven en rig Mand. Det er intet Under, at det gaar, som det var smurt. Hils Bønderne", raabte han efter Kanen.

Saa kom der nok en guldtesset Kasket, Byens gamle Postmester.

"Blot Kasseeftersynet ikke skal komme, medens han er borte!" henkastede Borgeren fra før.

"Aa, det plejer altid at melde sig i Forvejen. Desuden kan det ikke komme i Kassen, for Madammen er med, og hun har jo Nøglen, véd du nok", svarede en anden.

"Det mærker jeg ikke noget til", sagde en lille mager Manufakturhandler, idet han sendte et bedrøvet Blik efter en Pelsværkskaabe, den unge, smukke Frue sad lunt og godt i ved Siden af sin gamle Mand.

"Se, hvor hun bryster sig", sagde en gemytlig Øltapper. Hun er sku ikke skabt til at fores med andre Folks Postanvisninger og Pengebreve, hun skulde været gift med en rig Mand!"

"Ja, men det er den unge Doktor jo ogsaa, han kan nok . . ."

"Den unge Doktor?"

"Jeg sagde ikke noget . . . Se nu der!"

Frem gled en flot, yngre Handlende i Manufakturfaget.

Han gjorde nogle mislykkede Forsøg paa at indtage en imponerende Rytterstilling bagpaa Kanen.

"Næsten lige saa godt som paa Veksler", sagde Øltapperen.

Manufakturhandlerens Piskesmæld brændte hele Tiden for, og Snærten susede nærgaaende om Ørene paa Tilskuerne.

Han havde meget lange Ben, og det saa ud, som om han bar Kanen mellem Benene, og saa hældede han hele Tiden lidt til højre Side.

"Den Skævhed fik han for tre Aar siden", oplyste Borgeren.

"Hvordan det?" blev der nysgærrig spurgt.

"Jo, det var da han akkorderede og havde Kreditorernes Fordringer i den ene Lomme og de tolv Procent, han kunde byde, i den anden. Det maatte jo gøre Manden skæv. For saadan en Akkord burde han haft en Pukkel ogsaa!"

Man lo i hele det Nabolag, hvor denne Bemærkning faldt.

Bemærkningerne blev mere og mere ætsende.

Middelstanden, som til daglig Brug for Brødets Skyld og af gammel Vane stod med Hatten i Haanden overfor Overklassen, holdt sig en glad Dag paa dennes Bekostning.

Toget var langt og sluttede med den unge Læge og en tyk Grosserer, som fragtede sine to vel udhaledes Døtre og kørte, fed og bovn, gennem Stimmelen, uden at Kritiken sved saa meget som et Haar i hans Pels eller en Fjer i Damernes Hat. Han sad for højt til at lade sig anfægte af Sladder.

Turens Maal var Dræby, hvor man skulde spise Frokost i Knud Søndergaards Storstue.

Vejret var storartet! Luften skær som en ung Piges Kind, og Sneen hvid som Kniplingerne om hendes Hals. Koldt var det ganske vist, men det mærkedes ikke inden for Pelsene og Fodposerne, og Hestene løb saaledes, at de nok skulde holde Varmen.

Kanetoget snoede sig som en mangleddet Orm frem ad de bugtede Veje. Hver Gang en Kanepisk knaldede, var det, som om det knækkede i Leddene.

I Nærheden af Dræby kom man forbi et lille Hus, der næsten var skjult af Sneen. Kane for Kane beundrede man den vældige Snedrive, som skinnende i Solen og med skarp Kam, tilslebet af Vinden, fra Vest hævede sig op i Højde med Tagrygningen.

"Hvor det er smukt! Den fine Sne dækker som en nydelig, hvid Hermelinskaabe det gamle stygge Hus! Og hvor den maa lune om de fattige Folk derinde!" bemærkede den Dame, som plejede at skrive Selskabets Lejlighedsviser og Digtene i Højrebladet paa de kongelige Fødselsdage.

Hun noterede sig det smukke Syn og tænkte saa smaat paa dets Anvendelse.

Inde paa Søndergaardens store Gaardsplads lige udenfor Hoveddøren stod Manden i Gaarden, bred og selvbevidst, og saa Toget suse ind ad Porten, hvorover Fløjen prangede med hans og Konens Navne.

Han gik hen mod Politimesterens Kane, som holdt lige for Hovedindgangen, lettede netop saa meget paa sin laadne Hue, som en Mand, der ejer en Gaard paa fjorten Tønder Hartkorn, kvit og frit, bør gøre det, og tog Piben af Munden netop saa længe som det behøvedes for at sige "Goddag og Velkommen!"

Saa slog han sindigt Kanedækkenet til Side og hjalp Politimesteren med Frue ud.

"Hvordan staar det til herude?" spurgte Politiet med landsfaderlig Stemme.

"Tak, saa nogenlunde! Der har bare været Mus i mit Korn i Nat",

sagde Bonden velhavende.

"Mus i Kornet? — Naa — Tyve! Se, se!"

Han lignede i dette Øjeblik en Kat, der ligger paa Spring.

"Er der stjaalet meget?" føjede han til, ligesom knurrende.

"Det kan vist ikke være meget, da det er baaret herfra", forklarede Manden i en ligegyldig Tone. "Værsgod og trød indenfor."

"Det er længe siden, der blev stjaalet i min Jurisdiktion", bemærkede Politimesteren til Postmesteren og den unge Manufakturhandler, hvis Skuldre han kammeratligt støttede sig til, idet han gik op ad Trappen.

"Der har været grumme lidt for Retfærdigheden at bestille", lagde han spøgende til.

I Søndergaarden var man belavet paa at tage mod de fremmede. Den store tæppebelagte, med moderne Møbler forsynede Øverstestue fik en mild og behagelig Varme fra den store Porcelainskakkelovn i Hjørnet.

Et stort Bord stod dækket med svære, mønstrede Duge, en vældig Opsats og et smukt Kaffeservice dannede ligesom et tiltalende Blomsterbed midt paa den store, ovale Flade.

Efter at man havde skilt sig ved Tøjet og trykket den store Bondes Haand, samledes man her om Indholdet af de medbragte Madkurve. Den raske Tur gennem den kolde Luft havde givet Appetit. Man lod sig ogsaa Vinen smage.

Da Politimesteren ved et Rundskue havde forviset sig om, at Kinderne omkring ham var tilstrækkelig røde, rejste han sig og slog paa sit Glas. Han gav derpaa med et staaende satirisk Smil Kaneturens Historie lige fra det Øjeblik, den som en lysende Tanke var opstaaet i et afsides Departement af hans juridiske Hjerne til "nærværende" Tidspunkt. Han dvælede især ved den uventet store Tilslutning, Turen havde faaet. Han savnede næsten ingen af Byens bedste Borgere.

Som en gammel forsynlig Festtaler undlod han naturligvis ikke at gøre et galant Buk for Damerne. De havde ved deres Nærværelse kastet Glans over Toget — ja — de havde været — om han maatte faa Forsamlingens Sanktion til at bruge dette Udtryk — Dagens Snedronninger.

Han tog Applaus paa dette Udtryk, og Lægen hævede sit Glas og sendte Smaanik omkring til forskellige af de smukkeste Damer. Som Husven hos Postmesterens kinkede han med Fruen.

Derpaa lod Taleren Ordet strømme frit.

Han talte i velformede Sætninger med Begejstringens Rødme i Kinderne som en ung Student om vort lille, skønne Land, vort elskede Fædreland, gamle Danmark, det frugtbare, det kornrige, hvor Freden

blomstrer, hvor ingen led Sult eller Nød, men hvor Kærligheden og Gavnildheden boede i Borg som i Hytte, hvor velordnede Samfundstilstande herskede, hvor en betryggende Retspleje havde Hjem, hvor alle var lige for Loven "Vort rige, vort selv ved Vintertid saa skønne, lykkelige Fædreland leve! !"

Kraftige Hurraer og stor Tilslutning fra Forsamlingen.

Grossereren følte Trang til at illustrere sin Glæde over Fædrelandet og rekvirerede en Kurv Champagne ind fra sin Kane.

. . . . I dette Øjeblik hørtes der stærke Stemmer udenfor, og man ilede til Vinduerne. Politimesteren spurgte de omkringstaaende, hvad der var paa Færde, men ingen kunde give Besked. Han greb da sin guldtressede Kasket, trykkede den fast ned paa Hovedet, skød sin Embedsmandighed en Kende i Vejret og banede sig Vej gennem Trængslen ud af Døren.

Ude i Gaarden stod Jens Snedker omringet af tre Mænd. Den ene af dem bar Sognefogedskiltet paa Brystet.

Politimesteren gik hen mod Sognefogden, der ærbødig blottede Hovedet.

"Hvem er det, de der kommer med, Søren Pedersen?"

"Det er en Mand, som har stjaalet Korn paa Knud Søndergaards Loft i Nat. Der var gaaet Hul paa hans Sæk, det tog han sig ikke i Vare for, og saa kunde vi spore ham lige til hans Husdør!"

Jens kastede et sky Blik paa Politimesteren.

Det indeholdt dyb Skamfuldhed, knugende Fortvivelse og Bøn om Naade.

Politimesteren var endnu i Feststemning. Han saa kun flygtig paa den usle Skikkelse i de tynde Klæder og med det magre Ansigt. Han sagde blot:

"Ja, de rekvirerer en Vogn at transportere ham paa, Søren Pedersen. Naar de kommer til Byen, kan de sige til Arrestforvarer Raabølle, at han skal sætte ham ind i Nr. 8.

Der var strømmet en hel Del fra Salen ud paa Gaardspladsen, og havde samlet sig om Synderen.

Da Stedets øverste Myndighed havde givet sin Ordre, begyndte man at udveksle Meninger om Sagen.

Postmesteren talte indigneret om Tyvepak og Redaktøren tog sin Noterbog frem og skrev Tyvens Navn og Gærningsstedet, noterede den halve Tønde Rug samt noget om den paapassende Sognefoged og den dygtige Politimester.

Da Sognefogden havde fjærnet sig med Snedkeren, vendte Politimesteren sig og gik atter op mod Hoveddøren. De andre fulgte efter og tog Knud Søndergaard med, hvem de lykønskede med Tyveriets

Opdagelse.

"Gaa nu med ind og faa et Glas Champagne oven paa den Forskrækkelse", sagde Grossereren og tog ham under Armen.

I det disse to Mænds brede Rygge og fede Nakker forsvandt ind ad den brede Hoveddør, saa man ogsaa Jens Snedkers elendige, smalle Ryg med de hængende Skuldre forsvinde ud af Porten.